

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 432/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. septembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Šramkom, Moyzesova 12, Brezno, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Brezno č. k. 3 Er 3366/2013-26 zo 17. apríla 2014 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 5 CoE 103/2014-35 z 3. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. mája 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 Er 3366/2013-26 zo 17. apríla 2014 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 CoE 103/2014-35 z 3. marca 2015.

Sťažovateľ v sťažnosti doplnenej podaním z 29. júla 2015 doručeným ústavnému súdu 31. júla 2015 uviedol:

«... Sťažovateľ ako povinný podal návrh na zastavenie exekúcie s návrhom na odklad exekúcie na Okresnom súde v Brezne vednej súdnym exekútorom: Mgr. Slavomír Nosko, súdny exekútor, Exekútorský úrad v Banskej Bystrici č EX: 1744/2013, na návrh oprávneného Slovenská konsolidačná, a. s. Cintorínska 21, 814 99 Bratislava o 976,87.- Eur s prísl., pričom poukázal na to, že rozhodnutia označené ako „exekučné tituly“ nikdy nenadobudli právoplatnosť ani vykonateľnosť a teda exekúcia voči sťažovateľovi je vedená protiprávne a v rozpore s exek. poriadkom /dôkaz č. 1 - návrh na zastavenie exekúcie zo dňa 3. 1. 2014/. Okresný súd v Brezne ako prvostupňový vydal rozhodnutie dňa 17. 04. 2014 podľa ktorého povolil odklad exekúcie až do právoplatnosti rozhodnutia o námietkach podaných proti Výkazu nedoplatkov č. 8888320703 zo dňa 15. 1. 2012 a zároveň návrh povinného na zastavenie zamietol /dôkaz č. 2 - uznesenie OS v BR č. k. 3 Er/3366/2013/. Povinný prostredníctvom právneho zástupcu proti prvostupňovému rozhodnutiu podal odvolanie 7. 5. 2014 /dôkaz č. 3/ voči obidvom výrokom rozhodnutia, pričom povinný /sťažovateľ/ namietal že výrok č I. ktorým súd rozhodol o odklade exekúcie je zmätočný a exekúcia by mala byť zastavená, pretože rozhodnutia sa doposiaľ nestali právoplatnými ani vykonateľnými, zároveň napadnuté prvostupňové rozhodnutie považoval za nezákonné a nedostatočne odôvodnené...

Sťažovateľ dáva do pozornosti Ústavnému súdu odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia v časti, kde súd na str 2. posledný odst. výslovne uvádza že na exekučnom titule „Výkaze nedoplatkov č. 8888320703 zo dňa 15. 1. 2012“ nemala byť vyznačená právoplatnosť a vykonateľnosť a napriek tomu prvostupňový prvostupňový súd jedinou vetou

odôvodnil zamietnutie návrhu na zastavenie exekúcie... že zatiaľ nenastali skutočnosti odôvodňujúce aplikáciu § 57 Exekučného poriadku...?!

Krajský súd v B. Bystrici ako odvolací rozhodol o odvolaní uznesením 3. 3. 2015 č. k. 5 Co E/103/2014, /dôkaz č. 3/ doruč. práv. zást. sťažovateľa dňa 19. 03. 2015 tak, že odvolanie povinného voči výroku č. I. odmietol a uznesenie okresného súdu vo výroku č. II. potvrdil a povinnému nepriznal trovy odvolacieho konania. Zo stručného odôvodnenia uznesenia, ktoré považujeme za nepresvedčivé a nedostatočné vyplýva v podstate to, že odvolací súd za daného skutkového stavu považoval odvolanie povinného voči výroku I. prvostupňového rozhodnutia za „odvolanie podané neoprávnenou osobou“ a... nie je preto žiadneho dôvodu rozhodovať o zastavení exekúcie.“...!? Podľa právneho názoru odvolacieho súdu /ako sa ďalej uvádza v odôvodnení na str.4 dole/... rozhodovať o zastavení exekúcie bude dôvodné zo strany okresného súdu až po rozhodnutí o podaných námietkach povinného proti exekučnému titulu ...!?

Výrok rozhodnutia odvolacieho Krajského súdu v Banskej Bystrici sťažovateľ taktiež považuje za nezákonný a jeho odôvodnenie je nezrozumiteľné a nepresvedčivé. Ak sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom a skutkovým zistením okresného súdu, potom pri absencii právoplatných a vykonateľných rozhodnutí /čo vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu/, ktoré sú označované ako exekučné tituly mala byť exekúcia jednoznačne zastavená a to s poukázaním na ust. § 57 odst. 1 písm a., exek. poriadku pretože exekúcia sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným. Nepochybne jednou zo základných zásad exekučného konania je skutočnosť, aby existoval vykonateľný exekučný titul. Ak okresný súd v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie zistil že tento zákonný predpoklad nie je, mal povoliť odklad exekúcie do právoplatnosti rozhodnutia o zastavení exekúcie a zároveň exekúciu zastaviť.

Okrem uvedeného si dovoľujeme poukázať na „patovú“ situáciu, ktorá nastala pre sťažovateľa v tom, že podľa rozhodnutia v uvedenej veci odklad exekúcie má trvať až do právoplatnosti rozhodnutia o Výkaze nedoplatkov č. 8888320703 zo dňa 15. 1. 2012, ale oprávnený nemôže nikdy rozhodnúť o námietkach, pretože došlo k postúpeniu pohľadávky z pôvodného práv. subjektu Dôvera zdravotná poisťovňa na „oprávneného“ ktorý ale nemá

právomoc na takéto konanie. Povinný - sťažovateľ má však stále blokovaný účet súdnym exekútorom a nemôže tak nakladať so svojimi peňažnými prostriedkami...

Po podaní sťažnosti na Ústavný súd /18.5.2015/ bolo sťažovateľovi prostredníctvom práv. zástupcu dňa 17. 07. 2015 doručené „Oznámenie“ Okresného súdu v Brezne v exekučnej veci 3 Er /3366/2013 zo dňa 14. 7. 2015, podľa ktorého súd oznamuje, že... v exekúcii sa môžu ďalej vykonávať úkony... Predpokladáme že obdobné oznámenie súd zaslal aj exekútorovi, pretože dňa 27. 7. 2015 sťažovateľovi bola odpísaná platba z účtu /dovtedy deponovaná/ vo výške 1 198,76.-Eur. Máme za to, že tento „procesný“ postup Okresného súdu v Brezne len potvrdzuje opodstatnenosť našej ústavnej sťažnosti aj čo sa týka finančného zadosťučinenia, pretože na základe neprávoplatného a teda aj nevykonateľného rozhodnutia /výkazy nedoplatkov/ zdravotnej poisťovne sťažovateľovi boli zexekvované finančné prostriedky z peňažného ústavu vo výške 1 198,76.-Eur. Pretože ide o účet na ktorý je poukazovaná mzda, ktorá je jediným zdrojom príjmu, sťažovateľ sa dostal do značne komplikovanej a nepriaznivej finančnej situácie...»

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že uznesením okresného súdu č. k. 3 Er 3366/2013-26 zo 17. apríla 2014 a uznesením krajského súdu č. k. 5 CoE 103/2014-35 z 3. marca 2015 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er 3366/2013-26 zo 17. apríla 2014 a uznesenie krajského súdu č. k. 5 CoE 103/2014-35 z 3. marca 2015 zruší a vec vráti na ďalšie konanie a prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 € voči okresnému súdu a vo výške 1 000 € voči krajskému súdu a úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pokiaľ ide o uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er 3366/2013-26 zo 17. apríla 2014, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý napadnuté uznesenie okresného súdu preskúmal v odvolacom konaní. Krajský súd rozhodol uznesením č. k. 5 CoE 103/2014-35

z 3. marca 2015. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Pokiaľ ide o uznesenie krajského súdu č. k. 5 CoE 103/2014-35 z 3. marca 2015, ktorým tento súd v odvolacom konaní odvolanie sťažovateľa proti výroku uvedenom v bode I uznesenia okresného súdu č. k. 3 Er 3366/2013-26 zo 17. apríla 2014 o povolení odkladu exekúcie odmietol a uznesenie okresného súdu vo výroku uvedenom v bode II o návrhu na zastavenie exekúcie potvrdil, sťažovateľ sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje

aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Účelom citovaného článku ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ

v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj ESLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľ v sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd napadnuté uznesenie neodôvodnil dostatočným spôsobom a nezaoberal sa všetkými jeho námietkami. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd rozhodol arbitrárne o návrhu na odklad exekúcie a o návrhu na zastavenie exekúcie. V dôsledku toho malo dôjsť podľa sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia č. k. 5 CoE/103/2014-35 z 3. marca 2015 krajský súd uviedol:

„... Podľa § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený...

Možno konštatovať, že Občiansky súdny poriadok priznáva právo na podanie odvolania účastníkom konania vo všeobecnosti bez akéhokoľvek obmedzenia. Aj napriek tomu sa však právo podať odvolanie vykladá reštriktívne tak, že právo na podanie odvolania možno priznať len tomu účastníkovi, ktorému bola rozhodnutím spôsobená ujma

na jeho právach. Ujmu na právach potom rozumieme tak ujmu formálnu, t. j. odchýlenie výroku rozhodnutia od posledného návrhu účastníka urobeného vo veci samej k nevýhode tohto účastníka, ako aj ujmu materiálnu, ktorá sa určuje tým, či vydané rozhodnutie svojim obsahom znevýhodňuje osobu podávajúcu opravný prostriedok. Formálna ujma platí pre podanie opravného prostriedku navrhovateľom, resp. odporcom ak je protižalobcom. Inak na podanie opravného prostriedku odporcom postačuje materiálna ujma, ktorá nemôže byť len tvrdená, ale musí aj reálne existovať. Ako už bolo uvedené vyššie, odvolateľ (povinný) svojim odvolaním napadol aj I. výrok uznesenia okresného súdu, ktorým bol povolený odklad exekúcie. V danom prípade povinnému nebola spôsobená formálna ujma, nakoľko jeho návrhu na odklad exekúcie bolo vyhovené. Povinnému nebola spôsobená ani materiálna ujma, nakoľko citovaným výrokom mu nebola uložená žiadna povinnosť, ani nedošlo žiadnym spôsobom zhoršeniu jeho postavenia.

Preto odvolací súd dospel k záveru, že povinný nemal právo podať odvolanie proti I. výroku napadnutého uznesenia, a nemal inú možnosť, než odvolanie povinného podľa § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p. odmietnuť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Podľa § 56 ods.2 Exekučného poriadku, aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená (§ 57).

Odklad exekúcie môže byť spojený aj s tým, že možno dôvodne očakávať, že na základe zákonom vymedzených skutočností dôjde k zastaveniu exekúcie. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že pred povolením odkladu exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku by malo byť aspoň osvedčené, že sa začalo konanie alebo iný právny postup, ktorých výsledkom môže byť právna skutočnosť vyvolávajúca zastavenie exekúcie.

Za stavu, keď v danej veci bol uznesením okresného súdu (v prvom výroku) povolený odklad celej exekúcie až do právoplatného rozhodnutia o námietkach povinného ako platiteľa poisťného proti výkazu(om) nedoplatkov Dôvery zdravotnej poisťovne, a. s. ako právneho predchodcu oprávneného ako exekučného(ných) titulu(ov) a odvolanie voči predmetnému výroku oprávneným nebolo podané, odvolanie podané povinným možno považovať za odvolanie podané neoprávnenou osobou, nie je preto žiadneho dôvodu rozhodovať o zastavení exekúcie. Rozhodovať o zastavení exekúcie bude dôvodné zo strany okresného súdu až po rozhodnutí o podaných námietkach povinného proti exekučnému

titulu, kde okresný súd posúdi, či existujú skutočnosti odôvodňujúce zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie okresného súdu vo výroku č. II ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil...“

V oznámení okresného súdu sp. zn. 3 Er 3366/2013 zo 14. júla 2015 sa uvádza, že v exekúcii sa môžu ďalej vykonávať úkony, pretože súdu bolo preukázané (právnym predchodcom oprávneného – Dôvera zdravotná poisťovňa), že konanie o námietkach proti VN č. 8888320703, ktoré podal sťažovateľ, bolo vybavené právnym predchodcom oprávneného, a to listinou „*Oznámenie – neakceptovanie námietok proti výkazu nedoplatkov*“. Sťažovateľ toto oznámenie prevzal 4. apríla 2012, a teda mal vedomosť o výsledku konania o jeho námietkach.

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom uznesení č. k. 5 CoE 103/2014-35 z 3. marca 2015 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými odvolacími námietkami sťažovateľa, s ktorými sa nestotožnil, a preto odvolanie sťažovateľa proti výroku v bode I uznesenia okresného súdu č. k. 3 Er 3366/2013-26 zo 17. apríla 2014 o povolení odkladu exekúcie odmietol a uznesenie okresného súdu vo výroku v bode II o návrhu na zastavenie exekúcie potvrdil. Napadnuté uznesenie krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by bolo založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 5 CoE 103/2014-35 z 3. marca 2015 a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta

porušenie svojich práv uznesením krajského súdu č. k. 5 CoE 103/2014-35 z 3. marca 2015, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 5 CoE 103/2014-35 z 3. marca 2015, vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a priznanie úhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2015